

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 88.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392276336/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

der da bare det, jeg vilde bede Fruen om, om ikke Fruen — eller Frøkenen — en Gang imellem, når de ser ud til Alfs Grav, også vilde kigge lidt til min Antons — nu jeg ikke længere selv kan — — det vilde lette at tænke på i det fremmede Land, at den dog ikke blev så rent forsømt.»

Det begyndte at stige i Tue; Moder trykkede Birtes Hånd: «Jo, Birte, det skal vi, vi skal passe den som vor egen lille Dreng.»

«Tak, Frue, ja Fruen véd jo nok, hvad det er at miste sit Barn.» sukkede Birte, «ja, og så vil jeg da sige Dem så meget Farvel og Tak for alt det, De har gjort for mig og min Anton — og bede Dem hilse Inspektøren og Frøkenen, når de kommer hjem.»

«Farvel, Birte, og Lykke på den lange Rejse.»

«Og Tue —» Birte vendte sig om imod ham, og inden han kunde forhindre det, havde hun bøjet sig ned over ham og pressede ham hulkende og snøftende ind til sig.

«Farvel, min bitte Dreng, jeg skal aldrig glemme dig.»

Da brast det sammen for Tue, han kastede sig ind til Birtes uldne Sjal, der lugtede af Tørverøg og Timian, som den lille Stue derude, han klyngede sig hulkende ind til hende — å Huset, å Engene — å Anton — å Skibene — å, alle de forsvundne Dage, der var så blide og milde — nu var det alt sammen forbi!

«Så--så, min lille Ven,» trøstede Birte og slap ham.

Hun tørrede sig over Øjnene og fulgte ud med Moder. I Døren vendte hun sig endnu en Gang for at nikke tilbage, men Tue lå på Hovedet i den store Lænestol med Ansigtet boret ned i dens Pude.

«Ak Herre Je—Je—, Livet er tungt!» mumlede hun, så hørte han Døren falde i, og hun var for evigt borte.

Han lå endnu og græd, da Moder kom ind, hun